

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ

ΤΟΥ Σ. ΖΟΖΕΦ - ΡΕΝΩ

«ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.—'Ο άραός 'Ανοέλιο, όποτος τόπος, πού κειροιάζεται ός κινήματογραφικός άσπίρ, προσπαθεί νά μιλίξει στά δίχτυα τού τήν Λουκιανή, τή σύζυγο έός περιφάνου θεαματοποιού, τού 'Αργοντος τού Μυστηρίου, όπως τον λέει, ό όποιος, μέ τά καταληπτικά περιγράματά του, έχει άναστατάσει τού Παριού. 'Η Λουκιανή, άν καί λατρείται τόν ασόζυγο της, θυμάται κάθε τόσο μαζύ του, γιατί νομίζει πως τήν παραμελεί πρός χάριν τής τέχνης του. Καί γιά νά τόν έκδικίσει, πηγαίνει μία βραδιά μαζύ μέ τόν 'Ανοέλιο σέ ένα χορευτικό κέντρο. Φεύγοντας άπό εκεί, ό 'Ανοέλιο τήν βάζει σ' ένα ασόζυγο, γιά νά τήν κεί σ' όπίτι της. Μά όταν έκείνος μένει μόνος, βλέπει μπροστά του μία ψηλή, μελαχροινή γυναίκα, γνωστή του, χωρίς όλλο, από τό παρελθόν, ή όποια τού λέει άπειλητικά τίς λέξεις : «Σ & Λ (γ ο Ι α καί φαί-γει. 'Ο 'Ανοέλιο γυρίζει στό στίτι του, μά καθώς άνεβαίνει στό διαμερίσιό του, πιάναται στό χέρι, έπειτα από ένα έπεισόδιο, μ' ένα οσόνικο του, τόν καλλιτέχη τού μουσική - γαλλ Κάρλιο. Τόν χτυπάει άσχημα κ' ό Κάρλιος τού φωνάζει πως θά τόν έκδικίσει. Τέλος ό 'Ανοέλιο, μπαίνει στό διαμερίσιό του κ' έκει βρίσκει μία έπιστολή, πού τόν άναστατώνει καί τόν πλημ-μυρίζει άπό φόβο. Πάρνει τήν έπιστολή αύτή καί πηγαίνει στό γραφείο κά-ποιου έμπόρου μαγαζιανού, τού Ζακινού, μέ τόν όποιο είχε άλλους όπότες συλλογές. Μόλις διαβάζει ό Ζακινός τήν έπιστολή, τρομοκρατείται κ' αύτός, Σέ λίγες μέρες ό 'Ανοέλιο λαβαίνει καί δεύτερη άπειλητική έπιστολή κ' έ-πειτα άπ' αύτην άποφασίζει νά έγκαταλείψη τού Παριού. Καθώς Λοιπόν κάνει έξάλλος τίς έτοιμασίες τής αναχώρησός του, μπαίνει μέσα έξάλλη ή Λουκιανή, ή όποια τού λέει ότι είχε πρόόλογο μία τρομαρή σκηνή μέ τό σόζυγο της. Τού άνακουώνει ότι είναι πρόθυμη νά τόν άκολουθήσει στό κολύμβησε καί τού έμπιστεύεται τά χρηματά της, τά κοσμηματά της, άλλες μουσές έκαστομωρίου τού πρώτου άρχάγου, καί φεύγει. Μά ζαναγυρίζοντας στό έναδοχό της, ή Λουκιανή συμμελιώνεται μέ τό σόζυγο της καί άκούσος τρέχει πάλι στό στίτι τού 'Ανοέλιου, γιά νά έπιστρέψη τά κοσμηματά καί τά χρηματά. Έκαίνος όμως άρ-νείται νά τής τά έπιστρέψη καί ή Λουκιανή, άρπαζόντας ένα σιδερένιο χαρτί κοπτήρα, όρμαίει μαινομένη ένάντιον του. 'Επειά από λίγη ώρα, ό 'Ανοέλιος βρίσκειται νεκρός στήν κάμαρά του. Οι άστυνομικοί φέρονται άκούσος επί τού πού καί άρχίζουν τίς έρευνές γιά ν' ανακαλύψουν τόν δολοφόνο, όες τους δι- ή όπότες σπρέραται κατά τού Κάρλιο, γιατί έέρουν πως άπαίσιος τόν 'Αν-όελιο ότι θά τόν σκοτώσει.

(Συνέχεια έκ τού προηγούμενου)

'Η Ροβέρτη, ή έπιλεγμένη «ΜΙΛΛΥ ή 'Αμερικανίδα», άρχισα νά γελάει καί έπεε στό ειαμερισματάχη κ. 'Ινιέτι:

—'Ε, λοιπόν, ενόχληστε με, κύριε... Αυτό θά μου κάνη ρεκλά-μα καί θά συντελέση, ώστε ή θεατρικές μου άποδοχές ν' αύξη-θούν έκάτο τόις έκάτο.

'Ο τόνος της καί τό γέλιο της ήσαν άναδιη, μά ό κ. 'Ινιέτι δέν βόθωνα γιά τόσο άσηματα πράγματα. 'Ωστόσο, τής έπεε ψυ-χρά:

—'Αν κάναμε τόν κόπο νά κάνουμε μία έρευνα στό στίτι σας, θά βρήσκαμε ναρκωτικά καί θά σας παραπέμπαμε στό Πλημ-μέλημα...

—Δέν θά βρήτε ούτε κοκαίη, ούτε μορφίνη... Είπε αλήθεια πως έπαίρα άλλοτε τά ναρκωτικά αύτά καί σέ μεγάλες δό-σεις μάλιστα... καί δέν άγνωσώ πως έγω ακόμα άπάνω μου τά σημάδια τους... Μά τώρα τά έκοφα, τά έκοφα γιά πάντα... Πάνε τρία χρόνια από τότε πού τά έκοξα... καί λίγο έλειψε αύτό νά μου σποίχη τή ζωή... Μά ό σόζυγός μου έμεινε ευχαριστημέ-νος...

—'Α! νά πού μιλήσατε μόνη σας γι' αύτό τό Συριές, γιά τόν όποιο άρνθήκατε νά μιλήσετε στόν άστυνομικό πού σας έστει-λα... Μιλήστε μου γι' αύτόν λίγο...

—Είπε ό πιό εϋθύς, ό πιό μεγαλόψυχος άνθρωπος πού μπο-ρείτε νά φαντασθήτε...

—Βλέπω πως μιλάτε μέ πολύ ένθουσιασμό γι' αυτών...
—'Αν τόν άκούσατε νά μιλάει πέντε λεπτά μόνο, θά σκεφτό-ασατε σάν καί μένα... Φτάνει ν' άκούσατε τή μου, γιά νά τήν μετέφετε τό χαρακτήρα του... Μιά φωνή βαθεία καί σθεαρή, πού φανερώνει ελλικρί-νεια καί τιμιότητα...

—Καί όμως, αύτός σκότωσε τόν 'Ανοέλι-μο! έπεε ό κ. 'Ινιέτι μέ σιγανή φωνή. Ξέρω ότι, γιά νά τό κάνη αύτό, είχε λόγους πολύ σπουδαίους πού τού εξασφαλίζουν τήν έπι-είκεια τόν ένόρκων. Μά θά ήταν καλύτερα νάρθη νά παραδοθή μόνος του...
'Η χορευτίρια έμεινε σιωπηλή μερικάς στι-γμές, μέ τά μάτια καρφωμένα καταγής. 'Ε-πειτα έπεε μέ θλιψή:

—'Όχι... 'Ο Συριές δέν σκότωσε τόν 'Αν-όέλιο...

—Κι' από πού τό ζέρετε σεις αύτό ; ρώτη-σε ό κ. 'Ινιέτι ζωγρά

Τά μεγάλα μάτια της Ροβέοτης Ελαμψαν από δάκρυα, καθώς άπαντοόσε:

—Τό ζέρω, γιατί ό Ζάκ-Συριές, ό σόζυ-

γός μου, εξαφανίστηκε πρό πολλών έτών... Καί όπάρχει κάθε λόγος νά πιστεύη κανείς ότι πέθανε... Βέβαια, άν είχε σκότα-σών αυτό τόν άθλιο τόν 'Ανοέλιο, θά έκανε μία πρόβη δικαιοσύ-νης... 'Ο 'Ανοέλιο κ' ένας ληστής, όνομαζόμενος Ζακινού, πού καθ' όλη τή διάρκεια τού πολέμου έμειναν στό Παρίσι, ενώ ό Συριές τραυματίστηκε τρεις φορές κ' έμεινε δεκαοχτώ μήνες σή-μείωτος στή Γερμανία, τόν τύλιξαν σέ μία παγίδα αή-Νέει 'Υόρκη... 'Εκλειψαν ένα περιβέραιο υπό τέτοιες συνθήκες, ώστε δλες ή εϋθύδες νά πέσουν στό Συριές, ό όποιος, όπως ό-λοι οι τίμιοι άνθρωποι, δέν είχε καμιά δυσπιστία... 'Α! Τί ά-θλιοι, τί έγκληματίες αύτοί οι δύο άνθρωποι, καί 'Ανοέλιο κ' ό Ζακινού!...

—'Εξ άλλου, κύριε, άν δέν μέ πιστεύετε έμένα, δέν έχετε, παρά νά συμβουλευθήτε τόν άμερικανικό τύπο... Τό δικαστήριό κατα-δίκασε βέβαια τόν Συριές, γιατί άλλες ή ένδειξεις έστρέφοντο ένάντιον του... Μά τό κοινόν ήξερε πολύ καλά ποιού ήσαν οι πραγματικοί ένοχοι... 'Ο 'Ανοέλιο κ' ό Ζακινού, μάλιστα, γιά ν' άσφύγουν τήν κοινή περιφρόνησι, αναγκάστηκαν νά πάρουν τό πρώτο υπερωκεάνειο καί νά φύγουν γιά τή Γαλλία...

'Η Ροβέρτη μιλούσε τώρα μέ φωνή σιγανή πού έτρέμαε... 'Α-πλανε τίς γροθίες της πρός άόρατους έχθρούς... Δέν είχε πειχί τό προηγούμενο άγέραχο καί περιφρονητικό ύφος της... Κι' έ-ξακολούθησε:

—'Εγωχα, μαζύ μέ τό Συριές τό σόζυγό μου, μόλις ό πόλε-μος τελείωσε... Είχαμε άρχίσει, κεί κάτω, μέ τήν έντατική βρυ-λειά μας, μία σημαντική περιουσία... Κι' όλα, μέ μιάς, χάθη-καν, καταστράφηκαν... 'Ο Συριές βρήθηκε στή φυλακή κ' έ-γά, σέ λίγο, έμεινα χωρίς πένταρα... Εύτυχώς, ήξερα νά γο-ρευώ καλά... 'Ημιον λυγερή κ' έπίδεξια... κ' άρχισα νά κάνω ένα χορευτικό νούμερο... Κέρδιζα έτοι αρκετά χρήματα... Μά στενοχωριόμουν πολύ γιά τό σόζυγό μου!... 'Όταν μορπούσα, έπαίρα τό τράφινο καί πηγαίνα καί κίττατα τούς τοίχους τής φυλακής του, γιατί, σύμφωνα μέ τούς άμερικανικούς νόμους, μου άπαγορευόταν νά τόν βλέπω... Σκεφτόμουν: «Είν' εκεί!...» κ' έκλαιγα... 'Εκλαιγα... 'Εγινα στό τέλος πολύ δυστυχισμέ-νη... κ' άρχισα νά πίνω ούσκι. Μετά τό ούσκι, άρχισα τήν κοκαίη... γιατί ή κοκαίη φέρνει αίσιοδία καί σθνήσι τή δυ-στοχία...

—Κατόπιν:

—'Όταν ό Συριές τελείωσε τή ποινή του, ή όποια τού έχε περιοριστή γιά τήν καλή του διαγωγή καί γιατί άλλος ό κόμπος ήξερε πως πλήρανε τό έγκλημα τού Ζακινού καί τού 'Ανοέλιο... δ... τότε τά έκοφα όλα... Τά έκοφα μόνη μου, μέ τή θέλησή μου... 'Ητανε πολύ σκληρό...

—Τότε τί κάνατε οι δύο σας;

—Φύγαμε γιά τόν 'Αγιο Φραγκίσκο... Μά εκεί ό σόζυγός μου εξαφανίστηκε μία μέρα εξαφανα... Πώς ;... Μέ τόν πιό ά-πλό τρόπο... Βγήκε ένα βράδυ χωρίς καπέλλο, γιά ν' αγοράση έφημερίδες καί σιγαρέττα... καί δέν ζαναγύρισε... Τού κάκου, ή άστυνομία τόν αναζήτησε... 'Εγώ νομίζω πως ό 'Ανοέλιο κ' ό Ζακινού έξωσαν τόν σκότασων, γιατί είχε όλλο όρμησι νά τους έκδικίσει... 'Εκεί κάτω, στόν 'Αγιο Φραγκίσκο, βρίσκον-ται εϋκόλα δολοφόνοι, πού άναλαμβάνουν νά ζεπαστρέμουν έ-πι πληρωμό ήσαν άνθρωπο... 'Εχουν περά-σει κάπου τρία χρόνια από τότε... κ' όστε ζαναίσιδα από τότε τόν σόζυγό μου...

—'Ωστόσο, έστειλε τελευταία στόν 'Ανοέ-λιο δύο άπειλητικές έπιστολές...

'Η Ροβέρτη χαμογέλασε μέ μία γαλήνια ειρωναία.

—Θά ήταν ό Συριές, ζωντανός, στό Παρί-σι καί δέν θά μέ ειδοποιόσε ;... Θά κουδού-ταν από μένα ;... 'Αστείοεστε ; Δέν ζέρετε πόσο αύτό είν' άδύνατο!...

—'Ισως δέν θέλανε νά σας μπ'έξη σ'ούς κινδύνους τής έκδικήσέας του... Φαίνεται πως εινε άνθρωπος πού ζέρει ν' άγα-πά...

—'Όχι!... Αυτό δέν του ταίριαζει... 'Επι-τέλους, κύριε, άσχοληθήτε μέ μένα... Καθο-ρίστε... Μέ ύποψιάζεστε σέ τίποτε στή δολο-

φονία του βδελυρού αυτού 'Ανοσέμο ;

—'Όχι... δεν έγινε ποτέ λόγος γι' αυτό...

—'Έχετε ίσως άδικο, που δεν με υπομείζετε!... παρατήρησε ή Ρόβερτ. Γιατί ευχάριας θά του φύτρωνα κι' έγω τό χαρτοκοπήρα στην καρδιά!... Τι σ'ας αποδεικνύει ότι δεν θέλω να έδειχθώ τό σύζυγό μου ;...

—'Ο κ. 'Ινιέτ' άπάντησε χαμογελώντας :

—Αυτό που μου τό αποδεικνύει, είναι ότι την περασμένη 17-η, την ήμέρα του έγκληματος, έκανα πρόσθεσ από τις έξη ώς τις έφτά τό άπόγευμα, ότι κατοπίν γευματίαστε στό καμαρίνι σ'ας μέ ψητό κρύο, που σ'ας τό έφεραν από ένα γειτονικό ρεστοράν κι' έτι φύγατε από τό «'Αλουέτ» λίγο πριν από τ'α μεσάνυχτα...

—'Βλέπω ότι τό προσωπικό του «'Αλουέτ» φλυάρησε αρκετά γι' αυτό τό ζήτημα... 'Έν πάση περιπτώσει, σ'ας επαναλαμβάνω ότι δεν είμαι καθόλου άνακατεμένη σ' αυτή την ύπόθεση, κύριε...

—Σ'ας ευχαριστώ, πολύ γιά τήν έπισκεψή σας, ή όποία είχε τόσο ένδιαφέρον γιά μένα... 'Αν ποτέ, κυρία, μπορώ ν'ασ φωνώ χρήσιμος ή ευχάριστος σέ κάτι...

—'Ευχάριστος, ναι... καί σέ λίγο ίσως... 'Όταν συλλάβετε τό φονέα αυτό του παλητόμαρου του 'Ανοσέμο, ειδοποιήστε με, γιά ν'αυ τό στείλω λουλούδια στη φυλακή του...

—'Όταν ή «Μίλλυ ή 'Αμερικανίδα» θήκε έξω, ό Λαρνίτ' κι' ό Λεμπρετόν υπήκαν στό γραφείο του κ. 'Ινιέτ.

—Σ'ας άναγγέλλω τόν δημοσιογράφο κ. Σιμόν 'Ερμπερτ, είτε ό Λαρνίτ. Περιμένει στην αίθουσα άναμνησής... 'Ε, λοιπόν, άρχηγέ, μ'οσθε τίποτε άπ' αυτή ή χορηγία ;...

—Τίποτε... ή μάλλον τίποτε τό σπουδαίο... Λέει πώς ό 'Ανοσέμο κι' ό Ζακινώλ είναι δύο κατεργαροί, που τύλιξαν στό δίχτυ τους τό Συριές... Μά τό περίεργο είναι ότι ή γυναίκα αυτή λιποθύμησε μόλις αντίκρυσε τόν 'Αρχοντα του Μυστηρίου.

—'Οι δύο άστυνομικοί άναπήδησαν.

—'Όστε τόν ξέρι; ρώτησαν.

—Καθόλου... 'Ετσι τουλάχιστον ίσχυρίζεται.

—Θά ήθελα πολύ ν'αυ έβλεπα αυτό τόν ταχυδακτυλογράφο, είπε ό Λαρνίτ.

—Θά βρικόκετα σίς έννη ή ώρα στην πολυκατοικία, όπου έμενε ό 'Ανοσέμο... Θάρθη και θά προσπαθήσει ν'αυ έξηγήσει πώς ένώ ή πόρτα ήταν κλεισμένη άπ' έξω, τά κλειδιά της βρέθηκαν μέσα... Νά είσαστε εκεί κι' οι δύο σ'ας...

—Μάλιστα, άρχηγέ... 'Αν μάς δείξη πώς δολοφονήθηκε ό 'Ανοσέμο, θά τόν χειροκροτήσω πρώτος...

—'Ός τώρα, φίλοι μου, είτε ό διαμερισμάτ'ρχης, πλέουμε μέσα στό σκοτάδι. 'Όστε μία λάμψη, οσθε μία άκτίνα φωτός. 'Όλο σχεδόν όσοι θά μπορούσαν ν'άνοχοποιηθούν, έχουν τό άλλοθι τους :

—'Πρώτον : 'Ο Νταρμπουαν είναι ένας βρωμερός τύπος, μά τό άλλοθι του είναι άναμφισβήτητο...

—'Δεύτερον : 'Αν ό 'Αρχων του Μυστηρίου ήφερε πώς ό 'Ανοσέμο έτρεχε πίσω από τή γυναίκα του, είχε ένα λόγο ν'αυ τόν σκοτάς... 'Εξ άλλου, ή σκηνοθεσία του έγκληματος μορίζει ταχυδακτυλογρ'α. Μά κι' αυτό τό άλλοθι δεν είναι λιγώτερο άναμφισβήτητο.

—'Τρίτον : Κ' ή γυναίκα του 'Αρχοντος του Μυστηρίου είναι ένδεχόμενο ν'αυ κάποια άφορη γιά ν'αυ έθρεβείτα την 'Ανοσέμο... 'Ο Ιατροδικαστής μελέτα γιά τό τηλεφώνησε ότι τό χτύπημα μπορεί ν'αυ προέρχεται κι' από γυναίκα, γιατί στό μέρος που καταφέρθηκε δεν άπατούσε πολλή δύναμη, μά κι' αυτή έχει πλήρη τό άλλοθι της :

—'Τέτατον : 'Εγουμε τόν Κάρλιο, που ό όποιο τό διαμερίσμα βρέθηκαν τά κομμάτια που είχε ό 'Ανοσέμο, όσως βεβαιώνει ό Νταρμπουάν, ό όποιος, φαντάζομαι, δεν έχει κανένα λόγο ν'αυ πη ψέμαστα... 'Υπάρχει έπίσης κ' ή καρέκλα που χρησιμοποίησε γιά ν'αυ θάλα τά κομμάτια στό ντουλάπι κ' ή όποια έχει ίχνη αίματος... 'Ο Κάρλιο είναι τό μόνο πρόσωπο, έναντιόν του όποιο έχουμε κάτι τό όρισμένο... γι' αυτό άλλωστε καί τόν συλλάβαμε... Που βρικόκετα τώρα ;

—'Στη «Σαντέ»... Ζήτησε τόν Καμπενιόλ ως δικηγόρο, λέγοντας ότι, άφο ό Καμπενιόλ άδωνεί τούς έγκλημάτιες, δεν θά δυσκολευθ' ν'άδωσει ατόν, έναν άδω... 'Ο Καμπενιόλ ζήτησε τήν άδεια ν'αυ έπικοινωνή μαζί του... Στό Δικαστήριο καί στόν Τύπο γίνεται μία κίνηση ένδοικη γιά τόν Κάρλιο, έξ αίτίας της άρρωστης γυναίκας του καί τόν δυο παιδιών του...

—Μά βρέθηκαν τρία κομμάτια στό ντουλάπι του Κάρλιο. Αυτό μάς δικαιολογεί... 'Επειτα, θυμηθήτε τί σ'ας είπα από τήν

άρχη : Τό χτύπημα δεν τό κατάφερε ό Κάρλιο... μά ήταν άσφαλώς συνένοχος του δολοφόνου καί τόν βοήθησε... ή απλώς του άποσκέθηκε πώς θά σωπάση καί πήρε τά τρία κομμάτια εις άντάλλαγμα αυτής της άποσκέσής του. Πάντως, θά όσμε τό βράδυ... 'Εού, Λεμπρετόν, πέρασε έντονωματά από τό ξενοδοχείο «Μπριτανάντ» καί φρόνισε ν'αυ μάθησι ή μέρους λόγου είναι ατοί οι άνθρωποι που κατέθεσαν ένδοικά γιά τόν 'Αρχοντα του Μυστηρίου!... 'Ονομάζονται... πώς ;... 'Α! 'Ο ένας Σανέλλι κι' είναι γραμματέας του ξενοδοχείου κ' ή άλλη Ρόζα Βισέ κι' είναι καμαριέρα στό πάτωμα που μένει ό 'Αρχων του Μυστηρίου... Λοιπόν, τό βράδυ στις ένένα... φέρετε τώρα τόν δημοσιογράφο 'Ερμπερτ...

—Καθήστε, σ'ας παρακαλώ, αγαπητή μου μαίτρ... Με συγχωρήτε που σ'ας άνοήχησα... Θά πάρτε ένα σιγαρέτο ;

—'Ευχαριστώ... 'Ενα καλό σιγαρέτο με μία καλή πολυθόνα, είναι ό,τι καλύτερο μπορεί ν'αυ έπιθυμήση κανείς στην ήλικία μου... άπάντησε ό Σιμόν 'Εμπερτ.

—'Διαβάζω με άπόλαυσι, έξακολούθησε ό κ. 'Ινιέτ, κάθε πρωί στό «Μικρό Καθημερινό» τήν έπιφυλλίδα σας «'Ο Γαλάσιος Μανδρίνος»...

—'Ο κ. Σιμόν 'Ερμπερτ όποκλήθηκε. Είχε τό παρουσιαστικό ένός νέου ήπόπτη. Βλέποντας τον, θάλεγε κανείς ότι δεν έγραφε στις μεγάλες έφημερίδες έργα που μεταφραζόντουσαν άμείωως σ'έφα ή όχτώ γλώσσες καί γίνοντουσαν κινηματογραφικές ταινίες—πράγμα που του άποφερε τεράστια κέρη, μά ότι δημοσίως όσ φτωχικά φιλολογικά περιοδικά γιά τή ζωγραφική.

—'Α! κύριε 'Ινιέτ, είτε, σ'ας ζηλεύω που διατάξετε πραγματικούς άστυνομικούς, που έχετε ν'αυ κανέμε με άληθινούς έγκλημάτιες... 'Αλήθεια, με ζήτησατε γιά ν'αυ πληροφόρησω σχετικώς με τόν Συριές... Μά ό,τι ξέρω γι' ατόν, τά έγραφα στό σχετικά άρθρο μου... 'Ω! 'Ηταν πολύ συμπαθητικό παλληκάρι ό Συριές... Καί τί ώραία φωνή που έχει... Τόν καταδικάσαν, φαίνεται, άδικώς τό δυστυχισμένο στην 'Αμερική...

—'Γνωρίσατε τή γυναίκα του ;

—Μιά ψηλή λεπτή μελαχροινή ;... 'Ω ! δεν τήν γνώρισα!... Τήν είδα μία φορά μαζί του από μακριά, σ' ένα ρεστοράν...

—Μά ποτέ μου δεν τής μίλησα... 'Εξ άλλου, καί τόν Συριές τόν γνώρισα κατά τή διάρκεια μιάς συνεντεύξεως που είχα μαζί του... Αυτό έγινε πρό τριών έτών... Είχα πάει τότε στό Χόλλυγουντ, γιά ν'αυ παρακολουθήσω τό γύρισμα ένός φιλμ, βγαλμένο από κάποιο μυθιστόρημά μου... 'Επιστρέφοντας λοιπόν, στάθηκα στόν 'Αγιο Φραγκίσκο, που είναι μιά πόλις άρκετά περίεργη, μιά πόλις έντελώς μυθιστορηματική... 'Αρχισα ν'αυ παίρνω σημειώσεις γιά ό,τι γαλλικό προζενείο με συμβούλευσε : «'Πρέπει ν'αυ συναντήσετε τόν Συριές... Είναι ένας περίεργος νέος... 'Εξέτισε στη Νέα 'Υόρκη μία μακριά φυλάκισι, που λένε όλοι πώς

ήταν άδικη... Πρόκειται ν'αυ πάη γιά ψάρεμα μαργαριταριών στην 'Ωκεανία... 'Έχει πολύ περίεργες περιπέτειες...» 'Ετσι πήγα καί βρήκα τόν Συριές, κουβέντιασα μαζί του δυο ώρες, κι' έγραφα κατόπιν τό άρθρο μου... Μήπως τυχαίως αυτό τό άρθρο σ'ας ένδιαφέρει ;

—'Ο κ. 'Ινιέτ δεν είχε διαβάσει αυτό τό περίφημο άρθρο. Βιάστηκε λοιπόν ν'απάντηση :

—Μά ναι... πολύ... πάρα πολύ... Βεβαιώνουν πώς ό Συριές εξαφανίστηκε... Μερικοί μάλιστα λένε ότι πέθανε... Θά μπορούσατε ν'αυ πητε τί ιδέα έχετε σεις σχετικώς ;

—Είμαι θέβαιος πώς ό Συριές εξαφανίστηκε κι' ότι ένεννητα ένένα τοίς έκατό πέθανε... Αυτό συνέβη, όταν άκόμα θριασκόμουν στόν 'Αγιο Φραγκίσκο... μιά-δυο μέρες πρό της άναχωρήσέως μου... Κι' έμαθα, στό προζενείο, τήν αλήθεια... ΟΙ Κινέζοι, που ήσαν πολυάριθμοι στόν 'Αγιο Φραγκίσκο, έχου συστήσει μουσικές εταιρείες, όνομαζόμενες «'Τόνες». Λοιπόν, μιά από τις εταιρείες αυτές είχε συμπεριον στη νησίσα, όπου ό Συριές σκόπευε ν'άρχηση τήν έπιχείρησή του γιά τό ψάρεμα τών μαργαριταριών. Τόν διέταξε λοιπόν ν'αυ καθήση ήσυχος... Μά ό Συριές ήταν άπ' τούς ανθρώπους που δεν ξέροντ τί θά πη φόβος καί άρήνηκος ν'αυ σκαπούση... Αυτό ήταν έπικίνδυνο... Καλύτερα θά έκανε ν'αυ συνεννοηθ' με τούς Κινέζους... Μά δεν τό έκανε...

—'Ο κ. 'Ινιέτ δεν είχε διαβάσει αυτό τό περίφημο άρθρο. Βιάστηκε λοιπόν ν'απάντηση :

—Μά ναι... πολύ... πάρα πολύ... Βεβαιώνουν πώς ό Συριές εξαφανίστηκε... Μερικοί μάλιστα λένε ότι πέθανε... Θά μπορούσατε ν'αυ πητε τί ιδέα έχετε σεις σχετικώς ;

—Είμαι θέβαιος πώς ό Συριές εξαφανίστηκε κι' ότι ένεννητα ένένα τοίς έκατό πέθανε... Αυτό συνέβη, όταν άκόμα θριασκόμουν στόν 'Αγιο Φραγκίσκο... μιά-δυο μέρες πρό της άναχωρήσέως μου... Κι' έμαθα, στό προζενείο, τήν αλήθεια... ΟΙ Κινέζοι, που ήσαν πολυάριθμοι στόν 'Αγιο Φραγκίσκο, έχου συστήσει μουσικές εταιρείες, όνομαζόμενες «'Τόνες». Λοιπόν, μιά από τις εταιρείες αυτές είχε συμπεριον στη νησίσα, όπου ό Συριές σκόπευε ν'άρχηση τήν έπιχείρησή του γιά τό ψάρεμα τών μαργαριταριών. Τόν διέταξε λοιπόν ν'αυ καθήση ήσυχος... Μά ό Συριές ήταν άπ' τούς ανθρώπους που δεν ξέροντ τί θά πη φόβος καί άρήνηκος ν'αυ σκαπούση... Αυτό ήταν έπικίνδυνο... Καλύτερα θά έκανε ν'αυ συνεννοηθ' με τούς Κινέζους... Μά δεν τό έκανε...

—'Ο κ. 'Ινιέτ δεν είχε διαβάσει αυτό τό περίφημο άρθρο. Βιάστηκε λοιπόν ν'απάντηση :

—Μά ναι... πολύ... πάρα πολύ... Βεβαιώνουν πώς ό Συριές εξαφανίστηκε... Μερικοί μάλιστα λένε ότι πέθανε... Θά μπορούσατε ν'αυ πητε τί ιδέα έχετε σεις σχετικώς ;

—Είμαι θέβαιος πώς ό Συριές εξαφανίστηκε κι' ότι ένεννητα ένένα τοίς έκατό πέθανε... Αυτό συνέβη, όταν άκόμα θριασκόμουν στόν 'Αγιο Φραγκίσκο... μιά-δυο μέρες πρό της άναχωρήσέως μου... Κι' έμαθα, στό προζενείο, τήν αλήθεια... ΟΙ Κινέζοι, που ήσαν πολυάριθμοι στόν 'Αγιο Φραγκίσκο, έχου συστήσει μουσικές εταιρείες, όνομαζόμενες «'Τόνες». Λοιπόν, μιά από τις εταιρείες αυτές είχε συμπεριον στη νησίσα, όπου ό Συριές σκόπευε ν'άρχηση τήν έπιχείρησή του γιά τό ψάρεμα τών μαργαριταριών. Τόν διέταξε λοιπόν ν'αυ καθήση ήσυχος... Μά ό Συριές ήταν άπ' τούς ανθρώπους που δεν ξέροντ τί θά πη φόβος καί άρήνηκος ν'αυ σκαπούση... Αυτό ήταν έπικίνδυνο... Καλύτερα θά έκανε ν'αυ συνεννοηθ' με τούς Κινέζους... Μά δεν τό έκανε...